

Κι' τωσ τώρα τιμηθῆ
τῆς Ἑλλάδος τῆς παλῆας
ὁ γνωστὸς λιμοκοντόρος.

Σὲ μυθῶδεις πλοῦτου τόπους
τώρα λιμοκοντοῖρα...
ἔλασ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.
οἱ οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἐλασ' στοὺς πολεμοῦντας, ἔλασ' στοὺς οὐδετέρους,
ἔλασ' στοὺς ὀκθοῦλους, ἔλασ' στοὺς ἐλευθέρους.

Μέγας πόνος κί' ὁ δικός μου...
οἶκτον, οὐρανὸν καὶ γῆν,
γιὰ τὸν χαλασμό τοῦ κόσμου,
τὴν ἀτέλειωτην σφαγή.

Ἐλασ ζητῶ πρηνῆς
γιὰ πεσόντας εὐγενεῖς,
γιὰ πολλὰ ναυάγια.

Οἶκτον γιὰ σικιάς σκελῆθρων,
γιὰ παράγοντας ἐλέθρων,
γιὰ σφαγεῖς καὶ σφάγια.

Οἶκτον ἐκ τῆς γῆς γυραῦν κί' ἐκ τῶν οὐρανῶν μὲ πόνον,
πλὴν κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ,
οὐρανὸς καὶ γῆ βροντᾷ,
κί' ἀπὸ πάνω κί' ἀπὸ κάτω μὲ ἀπαντοῦν δίδως μόνον.

Γύρω πῶρ καὶ τρικυμία,
πλὴν ἀπάντησις καμμιά.
Γύρω καιομένη βράτος,
μαύρου ἀκότους ἐρημιά,

πλὴν ἀπάντησις καμμιά,
κί' ὄλοι πᾶνε κατὰ κράτος.

Οἶκτον, οἶκτον ἔπαιτοῦν
κί' ὄσοι' στῆ φωτιὰ δὲν βγαίνουν
κί' οὐδετέρως φοβερίζουν.

Καὶ τὸν κόρακα* ρωτοῦν:
τὰ παιδιὰ σου πῶς πηγαίνουν;
ὄσο πᾶνε καὶ μαυρίζουν.

Κλαίω μὲ παιδιὰ καὶ γέρους,
βάστα με κί' ἐχάθηκα...
πολεμοῦντας κί' οὐδετέρους
ὄλους τοὺς σιχάθηκα.

Ἐχω μία σιχασιὰ
μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
ὄλοι θέλουνε φτυσιὰ,
καὶ σὺ πρῶτος, αἰοιδέ.

.....
Ἐνας φίλος Ἀρκοῦδάρης
πρῶτος ποιητῆς σαλζάρης.

Φ. — Οἶκτος καὶ γιὰ τοὺς γαίτονας, τοὺς προσφιλεῖς
ποῦ πάντα θέλουν κἀτι τί [Βουλγάρους,
κί' ἔχουν τὸν Σκόρδωφ ποιητῆ,
ὄπου πατᾶ σκορδοστεφῆς μὲ πτερὰ τοὺς γαιθάρους.

Σκόρδωφ ὁ φίλος λέγεται
κί' ἀπὸ τὰς Μούσας φλέγεται.
Ποιητικὸς ἀλήθεια νοθεῖ,
τρομάρα τῆς φυλῆς μας,

και πάλλει μίσους κεραυνός
κατά τῆς κεφαλῆς μας.

Σκόρδωφ ἐπονομάζεται,
κι' ἀπό παντοῦ θαυμάζεται
μέ τὸ παράστημά του.

Ρέει γὰρ τοῦτον ὁ χρυσός,
κι' εὐωδιάζει περισσῶς
μόνον με τένομά του.

Μένει πνέει καὶ θυμόν,
κι' ὄλο κουρδίζει καθ' ἡμῶν
κάθε σπασμένη κόρδα.

Καθ' ὄλων ἄγριος ὄρμηξ,
οὐ μὴν τὸ χνῶτο του βρομῆξ,
ποῦ λὲς πῶς τρώει σκόρδα.

Μὲ τόνον ἀπειλητικὸν
τὸ μίσος του τρομακτικὸν
ἐξαίφνης ἐξερράγη.

Βρόντους οἱ στίχει τοῦ ζητοῦν,
σκορδόπληκτοι τὸν χαιρετοῦν
καὶ πρῶτοι σκορδοφάγοι.

Μὲς' στοῦ θυμοῦ του τὰς ὀρμάς
φρίκης ἀνατριχίλα,
ἀλλ' ὅμως ἐπίσσε κι' ἐμὰς
γί' αὐτὸν σκορδοκατῖλα.

Ὕμνος ἐμπνεύσεως τρελλῆς 'στοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς.

Ὕμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στήν γειτόνισσα,
ποῦ στρέφεται κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μέ τόσο νταί' λικι,
κι' ἐσκάρωσε μιὰ μυστικῆ
μέ τὴν Τουρκιὰ συνθήκη.

Ὕμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στήν γειτόνισσα,
ποῦ μέ τὸν Σκόρδωφ φλέγεται γὰρ τὴν Μακεδονία...

Τούρκοι τῆς λένε γὰρ μπουρντᾶ,
καὶ δεῖχεται δυνατό σεβντᾶ
'στοῦ Σκόρδωφ τὴν σκορδόπστη κι' Ἀντάντ καὶ Γερ-
[μανία].

Καὶ τώρα' στήν διαπασῶν
ὕπερ τοῦ Σκόρδωφ σοκούζω,
ποῦναι θεράπων τὸν Μουσῶν
καὶ πίνει πρῶτης οἶσο.

Τὸν ἐμπνεύον ἐχθρας οἰστροὶ
καὶ παραληρεὶ πολλὰ,
καὶ Πηγᾶσους καθβαλῆ,
ποῦ δὲν ἔχουνε καπίστρο.

Κι' ἀτρομήτως προχωροῦν
πρωτοὶ Κομητατζῆδες,

ποῦ γιὰ στέφανα φοροῦν
μαρκαὶς σκορδοπλεξίδες.

Καὶ γεννοῦν παροξυσμὸν
σὲ μουστραφὴ σταλέγγη
τὰ γαυγίσματα τοῦ μούργου.

Ὅμως ἐνθουσιασμὸν
'στὸν οἰστρήλατον προσέχει
κι' ἕνας Δοδῆ τοῦ Μεκλεμβούργου.

Καὶ σκίφτου ἐφημερίδες,
ἢ Καμπάνα μέ τὴν Οὐτρο,
κι' Ἀρκουδιάρδες μπικρηδες,
ποῦ χουνε σπασμένο μούτρο.

Βλέπουν μέλλοντ' ἀγαθὰ,
πίνοῦν σ' ὄλων τὴν ὑγεία,
καὶ τὰς φρένας τὸν μετῆ
δυνατῆ σκορδοφαγία.

Γειά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη...
ποῖς τὴν ἔχει τέτοια χάρι
νὰ τοῦ δίνουν κι' οἱ φρεσάδες ἕνα πρῶτης καταφί,
κι' ὄλοι νὰ τὸν θέλουσιν φίλο,
κι' ὄλους νὰ τοὺς ἐρογλειφῆ
σὰν τὸν λιμασμένο σκύλο.

Γειά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη,
τξόγγα τῆς Ἀνατολῆς,
ἐσηκώθης' στὸ ποδάρι
κι' ἐφῆδρεῖας προσκαλεῖς.

Τρέμει πᾶσ' Ἀνατολῆ
μέ τοῦ Σκόρδωφ τὴν λαλιά,
ποῦ φρενήρης ἀπειλαί
νὰ μὰς κάνη σκορδοζαλιά.

Γειά σου, γείτονα πιστὴ
καὶ παρ' ὄλων θαυμαστὴ,
ποῦ κι' ἐκ φύσεως, ὡς λέγουσιν, ἀλλὰ κι' ἐξ ἀνατροφῆς
φαίνεσαι μουστραφῆς.

Εἰς τοὺς φίλους ἐμπισταθεῦ,
ἔχρουε κι' ἔπιστρατεύου
μέ τοῦ Σκόρδωφ τὴν ὄρμη,
ποῦ γινε Μουσῶν τομπουρὶ,
κι' εἶναι λένε καὶ' στή μούρη
δμοιοσ μέ τὸν Ἐρμη.

Μήτε θρήνοι, μήτε γόοι
μὴ οὐ σκιάζουσιν, σκορδοφάγες,
γειά σου, γείτονα μὰς γόη,
γειά σου, γείτονα μὰς μάτρε.

Γειά σου, γείτονα μπακρηῆ,
ἐποῦ πῆρες πάλι δρόμο,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
σὲ κυττάζουσε μέ τρόμο.

Πάλι κανέινε πῶς κινεῖσαι
καὶ δὲν μὰς φηφῆς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι θὰ τῆς φῆς.